

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

El Club de la Lluna Plena

Estrella Polar

Anna
KADABRA

El Club de la Lluna Plena

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. El Club de la Luna Llena*

© del text: Pedro Mañas, 2020

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2020

© de la traducció: Lara Estany, 2020

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2020

ISBN: 978-84-9137-974-4

Dipòsit legal: B. 305-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Ah, ets tu! M'has clavat un bon ensurt!

Quan has obert el llibre m'he pensat que s'acostava un caçador de bruixes. Només que n'hi hagués un que em descobrís, seria horrible!

Guarda bé tots els secrets que et revelaré!

D'acord, sí, soc una bruixa, però no fugis corrents. No tinc previst llançar-te cap encanteri... A més, de moment només soc

una aprenenta. I una mica negada. Com a molt, podria convertir aquest llibre en un lluç. No sé ben bé què passa, que últimament només em surten lluços. Alguns de frescos i altres d'arrebossats, però tots fastigosos!

Tot i que el meu nom és Anna Green, els meus nous amics em diuen... Anna Kadabra.

I després afegeixen: «Està com una cabra!». Doncs mira que ells...!

Des que vaig descobrir la meva màgia, també tinc alguns enemics. Aquests em diuen coses encara pitjors, però no me les diuen a la cara perquè podria..., bé, convertir-los en lluços.

Mira, aquesta d'aquí soc jo. Segur que

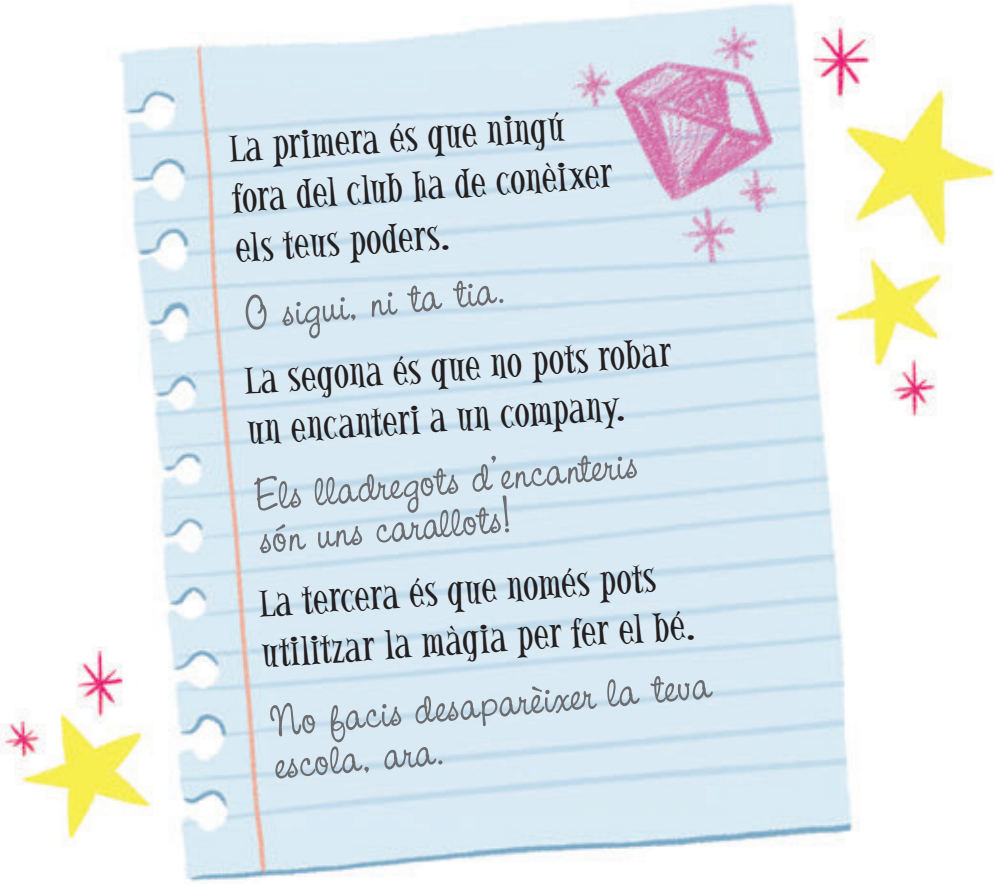
m'imaginaves amb capa negra, berrugues al nas i botes punxegudes, però no. Si anés pertot arreu amb l'uniforme oficial m'inxamparien de seguida. En lloc de berrugues, tinc pigues. En lloc de capa, porto malles de colors i faldilles de tul.

De botes sí que en porto, però de bàsquet.

També tinc una vareta personalitzada, un quadern d'encanteris i una mascota màgica.

Per acabar, porto al pit una petita lluna que brilla en la foscor. És la insígnia del Club de la Lluna Plena, la societat secreta a la qual pertanyo. Si ets valent, potser algun dia t'hi podràs unir.

En el Club de la Lluna Plena només hi ha tres normes. Es diuen les Normes de Diamant, perquè són irrompibles. També es podrien dir les Normes de Torró de l'Any Passat, que encara costa més de trencar. Són aquestes:

La primera és que ningú
fora del club ha de conèixer
els teus poders.

O sigui, ni ta tia.

La segona és que no pots robar
un encanteri a un company.

Els lladregots d'encanteris
són uns carallots!

La tercera és que només pots
utilitzar la màgia per fer el bé.

No facis desaparèixer la teva
escola, ara.

Para atenció, perquè ara t'explicaré com vaig
saber que era una bruixa... i com vaig trencar
les normes irrompibles. Ah, i de passada... com
gairebé em carrego un poble sencer.

Aquell matí, casa meva semblava una casa de bojos.

—No la trobo per enlloc! —vaig sentir que cridaven pel passadís.

—On s’ha ficat, aquesta pocavergonya? —vaig sentir que bramaven a la cuina.

Sí, la pocavergonya era jo. Ah, i els que udolaven eren els meus pares.

Tots dos em buscaven, però no em podien veure. No és que m'hagués tornat invisible. De fet, ni tan sols havia descobert encara els meus poders. Només m'havia amagat sota el llit. I encara més important: no pensava sortir-ne.

—Anna, cuca! —va cridar el papa, afectuós.

—Anna, poca-solta! —va xisclar la mama, enfadada.

Aquests d'aquí són els meus pares. D'acord, només són els seus peus. És l'única cosa que podia veure des del meu amagatall. Però els peus també ens parlen de com són les persones. Si fan molta pudor, també canten. Al gimnàs de l'escola sembla que estiguin fent una òpera.

Els peus número 1 són els de la meva mare. Són petits com ella, i estan ficats dins de dos tacons que fan tant de soroll com ella. Treballa en

un banc i és molt nerviosa, tant, que de vegades s'equivoca i es posa una sabata de cada color (però això digue-l'hi tu, si t'atreveixes).

Els peus número 2 són els del meu pare. Són grossos i silenciosos, com ell. Treballa de professor, i és tranquil i presumit. Per això sempre té temps per netejar-se les sabates. Porta els mitjons tan estirats que sembla que se'ls hagi enganxat amb uns cargols.

Tot i que els seus peus són tan diferents, els meus pares tenen una cosa en comú: els entusiasma fer pastissos. No, no els fan amb els peus! No ens agraden els pastissos amb gust de formatge.

Els meus pares tenien un somni molt dolç. Somiaven que deixarien la feina i muntarien una pastisseria junts. I quan ho van aconseguir, el seu somni es va convertir en el meu malson: resulta que per obrir la pastisseria ens havíem de mudar!

—Ho has d'entendre, Anna —havia dit el papa—. A la ciutat ja hi ha massa botigues. Però mira, hem trobat el local perfecte...

—És en un poble preciós, que es diu Moonville —va afegir la mama—. Sembla un poble embruixat, saps? Ple de llegendes, de màgia i de bruixes.

Per mi, com si estava ple de pallassos i d'hamburgueses. En qualsevol cas, jo no creia en la bruixeria i no volia deixar casa meva, ni l'escola ni els meus amics. Per això havia decidit ficar-me sota el llit i quedar-m'hi per sempre més.

Estava ben preparada. Havia arreplegat un munt de llaminadures, de llibres, el raspall de dents, el patinet i altres coses útils. Per exemple, mitja tona de pelussa i un mitjó vell.

D'acord, és que m'havia oblidat d'escombrar sota el llit. Però el mitjó feia tanta pudor que el podia fer servir per defensar-me. A més, no estava sola. També hi havia el Cosmo, un gat del carrer que vivia al veïnat. El nom havia estat idea meva. Tot i que no era de ningú, entrava i sortia quan volia de totes les cases. Tenia els ulls grocs, les orelles punxegudes i el pèl gris.

Només la punta de la cua era negra, com si l'hagués ficat en una xemeneia.

Doncs bé, tot i que era un gat genial, els meus pares no me'l deixaven endur.

—Anna, surt ara mateix! —vaig sentir que cridava la mare—. Hem d'arribar a Moonville abans que es faci fosc!

«I un rave!», vaig pensar. En lloc d'això, em vaig encongir una mica més i em vaig posar

a acariciar les orelles del gat. Ell, en canvi, va començar a miolar amb tota la força dels seus pulmons. Tan bonic que era, i tan ximple.

—Et sembla que ara és un bon moment per fer un concert de rock? —li vaig xiuxiuejar amb veu autoritària—. Que ens enxamparan!

—Meu —va repetir el gat—. Meu, marrameu! Just en aquell moment, el cap de la mama va aparèixer per sota del cobrellit.

—Què hi fas, aquí? I una altra vegada amb aquesta bestiola. Et vaig dir que no el volia a casa!

Espantat, el Cosmo em va fugir de les mans i va saltar per la finestra oberta.

Jo vaig intentar refugiar-me en un racó, però la mama em va enganxar per les botes i em va estirar. En un tres i no res, m'havia arrossegat cap al cotxe carregat de maletes.

Blam!, blam!, blam!, blam!

Quan les quatre portes es van tancar, la mama
va pitjar l'accelerador.

—Cosmo! —vaig cridar inútilment traient el
cap per la finestra.

—Vinga, va —va dir el papa—. Deixa estar el gat i cantem: «Si vols aigua ben fresca, a la font has d'anar!...».

El vaig mirar amb uns ulls que treien espurnes. I ell es va quedar tan glaçat com si tota l'aigua fresca de la cançó li hagués caigut al damunt. Ara ja no estava enfadada. Estava furiosa.

Aleshores, de cop i volta, vaig sentir un soroll tènue que provenia dels meus peus. Una cosa semblant a un ronc silenciós.

Era el Cosmo, que se m'havia enroscat a la sabata!

El vaig agafar ràpidament i el vaig amagar a la bossa. Mentre ho feia em va semblar que em picava l'ullet.